

[Hassing Jørgensen.]

ligt til at betegne Fremstillingen som tendentios. Naar Sagen derefter fremdrages undet det andet Afsnit om Hovedrevisoratet som et Eksempel paa, at Hovedrevisoratet har gjort sig skyldigt i en dadelværdig Handling ved at forhandle om et Forligstilbud fra Skibsværftets Side paa 22 500 Kr., og dette Eksempel fremføres paa en saadan Maade, at det er aldeles uklart, om Tilbagebetalingen af de 22 500 Kr. var berettiget eller ikke berettiget, saa er dette en tendentios Fremstilling.

Naar nu den højtærede Finansminister oplyser, at Udvalget har undersøgt Sagen og er kommet til det samme Resultat som Hovedrevisoratet, saa bekræfter denne Oplysning i høj Grad min Opfattelse. Man maa herefter spørge: Hvad er det da, der kan bebrejdes Hovedrevisoratet i Faaborg-Sagen? Der staar noget om, at det Grundlag, hvorpaa Revisionen har arbejdet, har ikke været fyldestgørende. Den højtærede Finansminister oplyste nu, at Udvalget har arbejdet paa et andet Grundlag, det har undersøgt selve Skibsværftets Regnskaber. Men jeg kan ikke tænke mig, at Revisionen i sin Tid har haft Adgang til Skibsværftets Regnskaber. Revisionen har maattet holde sig til det Materiale, som forelaa i Fyrvæsenet, og naar saa Revisionen paa Grundlag af dette Materiale naar til et Resultat, der stemmer med, hvad Udvalget ved sin fornyede Undersøgelse kommer til, saa forekommer det mig, at der heri ligger et Indicium baade for, at Hovedrevisoratet har arbejdet godt, og at selve dets Udgangspunkt har været forsvarligt.

Jeg vil dog gaa ud fra, at det ikke kan have været Udvalgets Mening, at Hovedrevisoratet hellere skulde have afholdt sig derfra, hellere skulde have undladt at søge at trænge igennem dette, man maa ikke glemme fuldt gennemførte Forsøg paa at berige sig uretfærdigt paa Statens Bekostning. Det vilde selvfølgelig have været lettere, om Hovedrevisoratet vilde have afholdt sig derfra. Hvilken idyllisk Situation vilde det ikke have været, Fyrvæsenet vilde ikke have haft noget Vrøvl med Revisionen, Hovedrevisoratet havde ikke paadraget sig nogen Misbilligelse hverken fra Fyrvæsenet eller Marineministeriet eller Udvalget, og Skibsværftet havde i Fred og Ro kunnet glæde sig over den uberettigede Profit, som det havde tilegnet sig paa Statens Bekostning, og kunde maaske endda yderligere med stigende Frækhed lægge an paa ogsaa i Fremtiden at gøre sig saadanne uberettigede Fordele i Tillid til, at fra Kontrollens Side var der ikke noget at frygte!

Jeg finder det fremdeles egnet til at svække Tilliden til Udvalgets Arbejde, at det saa udtrykkeligt gøres gældende, at den nuværende Fyrdirektør er uden Ansvar, under Henvielse til, at han først har tiltraadt sit Embede den 1. Januar 1928. Den nuværende Fyrdirektør har forud for sit nuværende Embede i 5 Aar været knyttet til Fyrvæsenet som Fyrinspektør, en Stilling, som kommer umiddelbart næst efter Fyrdirektøren. Den, der beklæder en saadan Stilling, som Chefens højre Haand, som man siger, kan næppe frakendes sit Ansvar, og det er derfor efter min Anskuelse ikke reelt berettiget, naar Udvalget fremsætter sine Bemærkninger herom i en saadan Form, at man i Pressen har kunnet give det Udseende af, og stærkt har fremhævet, at Fyrdirektøren har opnaaet fuldstændig Oprensning i Forhold til Hovedrevisoratet. Om de Forhold, som Fyrdirektøren i denne sin Egenskab har med at gøre, foreligger der jo ret udførlige Oplysninger i Statsrevisionens Betænkning 1928—29, Pag. 320 . . . (Taletiden udløbet).

J. Chr. Jensen: Jeg vilde gerne udtale min Tak for den højtærede Finansministers Bemærkninger om, at de Arealer, som Staten ejer ved Fæstningsværkerne, og som jeg omtalte, da jeg havde Ordet sidst, ikke vil blive afhændet til private, i hvert Fald ikke før Rigsdagen har haft Lejlighed til at tage Stilling dertil. Jeg gaar ud fra, at dette Forhold nu ligger fast, ogsaa hvad angaar de senere Finansministre, saaledes at Almenheden, naar Tiden er inde, kan faa dette store Areal til almindelig Park, og dermed er jeg tilfreds. Jeg kan dog ikke afholde mig fra at henstille til den højtærede Finansminister eller maaske til Ministeriet som Helhed, at man, naar Spørgsmaal om Beskæftigelse skal behandles, ikke undlader at tage denne Sag, hvori der ligger saa store Muligheder for Beskæf-